

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

29. Dies Novemb. Diligenti Deum sufficit illi placere quem diligit. S. Leo
serm. 7. de Jejun. sex mens.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

comprehenderes, & Dei Majestatem : ut Gerardus ille, cum eo & tu diceres : *Verè graviora quàm infernus habet tormenta, qui tot considerans in bonum, ô infinitum, peccata & scelera, zelo pro Domino comeditur.* Ac deinde magno erga Dei felicitatem affectu exclamabat : *Modò tu Deus meus in caelo, licet ego in aeternum in inferno.*

29. DIES NOVEMB.

Diligenti Deum sufficit illi placere quem diligit.

S. Leo serm. 7. de Jejun. sex mens.

Placere I.
Deo, debet
esse omnis
noster la-
bor.

Non tibi displiceat hodie expendere quomodò Deo placeas, ut placendo, illum olim possideas. Primum Deo placeat, qui fugit quæ ei displicent, & facit quæ ei placeant. Hinc fugit talis omnia mala, & satagit facere omnia bona. Unde Augustinus : (a) *Quod ei placeat, dabit nobis : si quod ei displicet in nobis, displiceat & nobis.* Ita ardebat S. Theresia placere Deo, ut rarum illud, & inauditum ab hominum memoria ediderit votum faciendi semper illud, quod nosset magis placere Deo. Ut porrò cognoscas quæ sint quæ Deo magis placeant, accipe hujus rei methodû à S. Thoma Aquinate. Hic magis studiosus Theologiæ Mysticæ, quam Scholasticæ, flexis humi poplitibus, hanc orationem, quam & ipse concinnavit, recitabat, videlicet : *Concede omnipotens Deus, quæ tibi placita sunt. Primò, ardentè concupiscere. Secundò, prudentè investigare. Tertio, veraciter agnoscere. Quarto, perfectè adimplere. Primò, nulli placere appetam,*

O o o 5

(a) *De nat. & grat. c. 33.*

petam, vel displicere timeam nisi Tibi. Secundo, velle-
cant mihi omnia transitoria propter Te, & cara sint mihi
omnia tua, & Tu Deus meus plusquam anima. Tertio,
Tadeat me gaudii quod est sine Te, ne cupiam aliquid
quod est extra Te. Quarto, deleat me omnis labor, qui
est pro Te, & iadiosa sit mihi omnis quies, qua non est in
Te. Cui familiaris est hæc oratio, omni Tullio erit
disertior orator.

II. Secundo, Deo placet cui Deus placet. Eadem
est mens Augustini dicentis: (a) *Quis est qui placet
Deo? cui placuerit Deus. Displicere sibi Deus non potest.
Placeat & tibi, ut placeas illi.* Quidquid placet, cum
propter bonitatem placeat, Deus displicere non po-
test, quia est summum bonum. Sed heu! nimis
quam multis Deus displicet, & ideo nimis quam
pauci Deo placent. Illud modò verum esse convin-
camus, quando aliquid nobis placet, statim delide-
ramus illud, & cupimus illud habere, vel intra nos,
vel juxta nos. Placet Etea? volumus sumere intra nos:
placet pulchrum? optamus ut oculi videant; placet
harmonia? volumus in auribus resonet: Placet ho-
mo? volumus ut crebrò nobis adsit, & si non possit
adesse, sistimus illum nobis præsentem cogitatione.
Ita si nobis unus placeat Deus, optabimus eum in-
tra nos, optabimus eum semper videre, audire, gu-
stare, illi semper adesse, & quantum licet, illius sem-
per meminisse. Satius illis est per omnem æternita-
tem, omni gaudio carere, quam vel unico momen-
to Deo displicere. Unum inter omnia illis displicet,
non satis Deo placere. Et tales quantum placeant
neccesse est Deo? quomodo enim non placeant
Deo,

(a) In Psal. 12.

Novemb.

Tessera.

955

Deo, quibus nihil placet, nisi unicus Deus? Quomodo Deus non delectetur, & gaudeat iis, qui nullam habent delectationem, aut gaudium, nisi Deum? Deus enim diligentes se, diligit, & desiderantes se, desiderat.

III. Tertio: placet Deo in quo Deus sibi placet. Hæc sententia exiit hominem omni amore sui, & induit amore Dei; ita ut nihil aliud intendat, quam unicè unicum Deum, sine ulla spe mercedis, juxta hodiernam tesseram. *Diligenti Deum, sufficit illi placere, quem diligit.* Omne præmium quod expectat vivens in terra, vel post vitam in cælo, est placuisse Deo. Hoc modo de Christo dixit Pater: (a) *Hic est Filius meus dilectus in quo mihi complacui.* Sed facile est capere, nec difficilè credere, in Filio placuisse sibi Patrem. Sed quomodo sibi in nobis complacerebit, toties, & tam fœdè ei displicentibus? nihil eo expeditius, cum certum sit, in nullo Deum ita sibi complacere, sicut in Filio, non possumus nos Deo quoque placere magis, quàm si quantum nobis fas est, nitamur exprimere in nobis, similitudinem unigeniti Filii ejus. Nam sicut omne animal diligit sibi simile, ita, & Deus diligit sibi similes. Hinc sicut Christus est imago, & speculum Dei Patris, ita & nos conemur esse imago Christi, quàm intuens Deus Pater, complacere etiam sibi in nobis, tanquam in filiis suis; non quidem naturalibus, sed adoptivis; (b) *quibus dedu per statem filios Dei fieri.* Ideò enim Filius Dei factus est Filius hominis, ut Filios hominum faceret Filios Dei, Deinde complacerebit sibi Deus in nobis, si unum cum Christo efficiamur.

(a) *Matth. 7.* (b) *Joan. 1.*

efficiamur. Si enim totus Jesus, & quicquid in eo est, Patri placet, quomodo non ei placebimus, si unum cum eo simus? si nos in illo maneamus, sicut membra in corpore, palmites in vite, radii in sole, rami in arbore. Itaque Christo adhærere, est Deo super omnia placere. Illi adhærere, si non pecces, non peccabis, si ames: est enim illud velut è tripode prolatum:

Nunquam peccares, Christum si semper amares.

30. DIES NOVEMB.

Æternitas nec tempus, nec temporis ulla pars est: neque enim in mensuram cadit. *Sanctus Gregorius Nanzianzenus Orat. 38.*

Temporis I. **I**mmensum est æstimandum, quod pretium ex æternitate cognoscitur. Immensum est æstimandum, quod non cadit in mensuram. Hinc necessesse est nos æternitatis candidatos immensum, & timere, ne infelix, & gaudere, quia speramus fore, ut felix nobis obringat per Christi merita, æternitas. Ut tempus bene impendas, infelicem æternitatem rectè expendas. Iussit Ezechielem Deus 390. dies in idem latus decumbere. Quid in carbones igni arduentes inexhausto, excoctorum more & liquentium metallorum immotos decumbere, ac pertinaci caligine, cruciataque alligatos, ne punctum quidem brevissimi temporis, ex omni æternitate respirare, dictu horrendum, sed magis cogitatu! febrienti nox annus est, quamvis molli, lætoque in lecto, in spe solis, ac medicum, non longa in valetudinis expectatione. Quid si lucem, medicum, sanitatem, levamen desperaret, & in ardores sempiternos, ignemque perpetuo devorat.